

РЕШЕНИЕ

№ 393

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **315** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8, вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. А. М., ЕГН [ЕГН], ЛНЧ [ЕГН], роден на 04. 12. 2000 г., гражданин на С., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 3, чрез адв. Ж., срещу Заповед № 5364з-2662 / 22. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за продължаване на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ - СДВР.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че административният орган не е изложил конкретни мотиви, както и че не били налице основания за продължаване на настаняването. Поддържа, че в случая не съществува възможност за принудителното извеждане на чужденеца, поради което същия следва да бъде освободен. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт.

Ответникът – директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 3-1396 / 18. 06. 2021 г. на председателя на ДАНС (стр. 13) на основание чл.42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ на А. А. М., е наложена ПАМ „експулсиране“, като мярката да бъде изпълнена в Република Турция.

Със Заповед № 3-1397 / 18. 06. 2021 г. на председателя на ДАНС (стр. 14) А. А. М., е настанен принудително в СДВНЧ, с цел организиране на експулсирането му от Република България. Фактическото настаняване в СДВНЧ е станало на 23. 06. 2021 г., видно от приложения (стр. 15) приемо-предавателен протокол.

С предложение рег. № 5364р-26063 / 22. 12. 2021 г. (стр. 11) е предложено на директора на Дирекция „Миграция“, да продължи срока на настаняването на чужденеца в СДВНЧ.

Със Заповед № 5364з-2662 / 22. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е продължено настаняването на А. А. М. в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок от шест месеца, считано от 23. 12. 2021 г., до отпадане на пречките по изпълнението на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 23. 06. 2022 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на лицето на 23.12.2021 г., видно от положения подпис, в присъствието на преводач, а жалбата до съда е подадена на 06.01.2022 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ - директора на Дирекция „Миграция“.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 42, ал. 1 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към предложение рег. № 5364р-26063 / 22. 12. 2021 г., както и липсата на документи за самоличност и отказ от съдействие на чужденеца за снабдяването му с документ за пътуване, за да напусне страната. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила, като видно от докладна записка рег. № 5364р-25884 / 21. 12. 2021. (стр. 49) чужденеца е уведомен за започване на производството, съобразно чл. 26 и чл. 34 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Заповедта за продължаване на принудителното настаняване подлежи на обжалване по реда на чл. 46а, ал. 1 и 2. Когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че

вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са да е налице заповед за настаняване в СДВНЧ, заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно: лицето да отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Мярката по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на А. А. М. е издадена заповед за експулсиране и е налице е заповед за принудителното му настаняване в СДВНЧ, което е станало на 23. 06. 2021 г.

Административният орган е посочил необходимостта от продължаване на настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си от фактическа страна с това, че чужденецът отказва да съдейства на компетентните органи за издаване на документи за извеждането му от страната. Видно от приложените 4 бр. докладни записки (стр. 21-26), чужденецът е без документи са самоличност и пътуване, не оказва съдействие за снабдяването му с такива, като категорично отказва да се завърне в страната си на произход.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за налично. Продължаване на задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните по преписката сочат на обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

В същото време е видно, че от страна на ответника са направени опити да се изпълни наложената ПАМ за принудително отвеждане, но чужденецът не разполага с документи за пътуване. Видно от вербална нота № 086 / 10. 05. 2021 г. на посолството на Сирийска Арабска Република (стр. 48), документи се издават само на тези лица, които са заявили желание доброволно да се върнат в страната си на произход. При положение, че чужденецът категорично е заявил, че не желае да се върне, не могат да му се издадат документи и по този начин същия не оказва необходимото съдействие, което обаче е предпоставка за продължаване срока на настаняване.

Видно от писмо изх. № КП-137/1/ от 18. 01. 2022 г. на ДАБ (стр. 39), чужденецът има предоставен хуманитарен статут с Решение № 1216 / 19. 04. 2021 г. зам. председателя на ДАБ, но в момента е налице производство по отнемането на предоставената международна закрила.

Ето защо съдът приема, че спрямо чужденеца е приложима Директива 2008/115/ЕО по отношение продължаване срока на настаняване във връзка с тълкуването, дадено в Решение на СЕС (трети състав) от 30 май 2013 г. по дело С-534/11г.

В случая са налице предпоставките за продължаване на фактическото

задържане на чужденеца в СДВНЧ - чужденецът отказва да съдейства на компетентните органи (не е представил документ за самоличност и не е попълнил декларация за доброволно връщане); налице е забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане. При това положение правилно и на основание чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ директора на Дирекция „Миграция“ е продължил настаняването за още 6 месеца, считано от фактическото задържане. В случая задържането е оправдано с цел да се подготви връщането на чужденеца и да се извърши процесът на извеждането. От представените по делото доказателства не се обосновава извод за окончателно преклудиране на възможността за извеждане на чужденеца от страната. Към момента на произнасяне от съда съществува разумна възможност за извеждане на чужденеца по смисъла на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО.

Прилагането на някои от обезпечителните мерки по чл.44, ал.5 ЗЧРБ, в случая е невъзможно тъй като чужденецът няма документи за самоличност, нито средства за парична гаранция. В същото време не може да се приложи и ежеседмично явяване, тъй като липсват доказателства за осигурен адрес и средства за издръжка.

Следователно в конкретния случай, с оглед на доказателствата по делото е безспорно, че спрямо А. А. М. е налице и визираното в чл. 15, §1 Директива 2008/115/ЕО изискване - да не може спрямо лицето да се приложи ефективно друга достатъчна, но по - лека принудителна мярка.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от същия закон и констатирано от органа отказ от съдействие. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България.

Съдът намира за нужно да отбележи, че не е налице нарушение на чл. 15, §4 Директива 2008/115/ЕО, която норма установява изрично общото задължение на държавите - членки допуснатото по чл. 15, §1 ограничаване на свободата в рамките на процедурата по принудително извеждане, да бъде само и единствено с оглед на тази специална цел - извеждането, и да бъде пропорционално за постигането на тази цел. Нормата поставя това изискване, за да се установи изрично необходимостта от своевременна преценка за наличие на предпоставките на задържането.

Видно от съдържанието на обжалваната заповед същата е мотивирана с наложена принудителна административна мярка "експулсиране", т.е. налице е процедура за

върщане по смисъла на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО на чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, по смисъла на българския закон. Поради липсата на документи и средства за пътуването то не може да се осъществи незабавно, а следва да бъде подготвено от компетентните власти, но отказа за съдействие е пречка за извеждането на чужденеца.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Разноски не се претендират, поради което и не се присъждат, като освен това жалбоподателят е освободен от внасянето на такси и разноски.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М., ЕГН [ЕГН], ЛНЧ [ЕГН], роден на 04. 12. 2000 г., гражданин на С., срещу Заповед № 5364з-2662 / 22. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за продължаване на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ - СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: